

Ово је лекција која нам је требала. Румунско затезање, које је у последњем тренутку драматизовало процес добијања статуса кандидата, добра је вест.

Схватили смо, пре свега, да без обзира на снагу великих земаља, попут Немачке, чији је став на крају превладао, и мале чланице ипак имају своје место, утицај и значај у ЕУ. Друга поука је о томе шта су то европски стандарди и колико земље чланице ЕУ полажу на оно што ми сматрамо ситницама, попут влашког питања, које је било повод румунском отпору. Научили су овом приликом Борис Тадић лично и његова екипа још и да не треба прерано и претерано сеирити над добрим вестима, док се не потврде и док је пословични зец још у шуми.

Егзалтација због кандидатуре, поготово током узбудљиве румунске завршнице, додатно иритира јер одлука ЕУ нема никакав практичан значај. Тек ће датум за почетак преговора нешто значити – Македонија га чека од 2005, а и кад се то догоди, године су још потребне до чланства. Но, значај добијања кандидатуре и није у практичном, него симболичном. Још једном је потврђена воља и Србије и Европе да буду заједно. А сваки пут када се то уради, Србија сама себе обавезе на нови и нови ниво цивилизацијских стандарда које Европа подразумева, истовремено се тиме удаљујући од оних супротних, нецивизацијских, који су код нас и даље присутни на сваком кораку.

Вест о Косову још је боља. Наравно, не зато што би она била потврда политике „и Европа и Косово“, јер то и није, већ зато што је договорено нешто што је нормално, само по себи добро, нешто што може позитивно да утиче на односе Београда и Приштине. Формално признање одложено је до даљег, али практично Србија и Косово ће све више моћи да сарађују као добри суседи. Што и јесу – суседи, а не добри, наравно.

Самохвалисање власти које иде до неукуса разумљиво је уочи избора, чије расписивање је најављено паралелно са добрим вестима. Све заједно, појачало је предизборну галаму, буку која заглушује реалне проблеме – пад динара, скок незапослености, нова државна задуживања, расипничко трошење државног новца, све гору привреду, пад извоза... Где год да је зец, шума је, изгледа, на ражњу.

(Нин, 1. 3. 2012)